

7/2018

XB1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

ZAHRANIČNÍ POVÍDKY

Theodora Gossová

Dcera šíleného vědátora

Tobias S. Buckell

Zen a umění údržby hvězdoletu

ČESKÉ POVÍDKY

Kateřina Špirochová

Soul shifter

Josef Pecinovský

Prohibitor

Pavel Houser

Trampoty konstruktora Tlapacia

PUBLICISTIKA

Jason Sanford

Poděkujeme editorům
našeho žánru

Robert Kostěnc

Krev a věčný život
ve světě filmu II

Cena: 95 Kč – 4, eura

9 771804 660004

Aliette de Bodardová
Děti trnů, děti vody

S.R.O.

GDPR

Levně, rychle a kvalitně Vám poradíme s jeho zavedením

Co to je ?

GDPR (General Data Protection Regulation) je Obecné nařízení o ochraně osobních údajů, které poskytuje rámec pro dodržování souladu se zásadami ochrany osobních údajů v Evropě

Platnost GDPR:

Od 25. 5. 2018, v celé Evropské unii

Dnem platnosti nahrazuje zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a evropskou směrnici 95/46/ES

Co hrozí za porušení ?

Za porušení, nezavedení či nepřipravenost všem organizacím hrozí pokuta v maximální výši 20.000.000 EUR nebo 4 % z celkového ročního obrátu společnosti (vyšší z obou možností)

Zpracovatelům osobních údajů dále hrozí žaloby od subjektů údajů s nárokem na náhradu škody, organizace jsou vystaveny ztrátě důvěry a reputace.

Stále radíme se zavedením a zajištěním/udržením certifikace nejen následujících norem :

Řízení kvality	dle ISO 9001
Enviromentální management	dle ISO 14001
Management BOZP	dle BS OHSAS 18001
Ochrana Informací ISMS	dle ISO 27001

* * *

Při poradenství a certifikaci spolupracujeme s QES Cert s.r.o.

Pro naše klienty jsme schopni zajistit i provádění nezávislé revizní a inspekční činnosti, sledování měnící se legislativy (zejména ad OHSAS 18001, ISO 14001, ISO 27001+GDPR) a zajištění hospodářských a podnikatelských rizik.

**Předplatitelé časopisu XB - 1 mají automatickou slevu 10 %
na služby QSJ s.r.o. po celý rok 2018**

WWW.QSJ.CZ

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraniční SF

Theodora Gossová: Dcera šíleného vědátora	3
Aliette de Bodardová: Děti trnů, děti vody	11
Tobias S. Buckell: Zen a umění údržby hvězdoletu	23

Domácí SF

Kateřina Špirochová: Soul shifter	30
Josef Pecinovský: Prohibitor	45
Pavel Houser: Trampoty konstruktora Tlapacia	54

Publicistika

Jason Sanford: Poděkujeme editorům našeho žánru	55
Robert Kostěnek: Krev a věčný život ve světě filmu II	57

Fantastická věda

Pilulky proti opilosti a kocovině; Neandrtálské mozky rostou v laboratoři; Co zbudě ze Slunce?; Během katastrof lidé na twitteru lžou;	56
--	----

Filmfaroniáda

<i>Filmové premiéry;</i> Tiché místo; Deadpool 2; Solo: Star Wars Story; Hastrman; Mamka a tatka; Coco; Klapka!	65
---	----

Vivisektor

Čtenáři čtenářům; Karin Tidbecková: Sobí hora; Pat Murphyová: Město, nedlouho poté; Amish Tripathi: Nesmrtelní z Meluhy; John Sanford, Ctein: Mise Saturn; Marissa Meyer: Renegáti; Michael Atamanov: Sektor osm; Julie Nováková: Světy za obzorem; Mark Gatiss: Ve jménu Jeho Veličenstva; Carlton Mellick III: Strašidelná vagina; Vlado Ríša: Únos; Dalibor Vácha: Jizvák Jim a jiné noční můry; Death Vigil 1: Pod křídly smrti; Pochmurný kraj 1: Hejna běsů; Nové knihy	71
--	----

Šéfredaktor

Vlado Ríša

risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran

jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust

sust@casopisxb1.cz

Časopis XB 1 s.r.o.

Praha 1, Nám. Republiky 1081/7

PSČ 110 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

tmv a. s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a. s.

prodejny firmy Relay

Předplatné

SEND s.r.o.

(www.send.cz/casopis/728/xb1)

Číslo vychází 5. 7. 2018

Cena 95 Kč (4 EURA)

© Casopis XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno

jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana Martin Zhouf

Podivné hrátky počasí a nejen toho

Za ta léta, co píšu úvodníky jsem si zvykl, že rozdíl v počasí, kdy to píšu a kdy to vyjde, je poměrně značný. Čili piši-li červencový

Rozlet, bývá půlka května a tudíž počasí docela proměnlivé a jen zlehynka teplé.

Tentokrát, v třicetistupňových vedrech není problém v poklidu psát například o takových trillerech jako je kniha Johna Craseyho Sucho, filmy Den, kdy Země vzplanula, Australská apokalypsa, nebo můj oblíbený Mad Max..

Mohu přitom stírat z čela hojný pot a uvažovat, jestli na tom globálním oteplování přece jen náhodou něco není. I když normálně jsem přesvědčený skeptik, nyní mě počasí malounko nalomilo. Ale jen na chvíli, než se přižene bouřka s kroupami. Na druhou stranu pro sci-fi spisovatele je takové extrémní počasí výhodné. Dokáže se lehce vcítit do pocitů svého hrdiny, zvláště když mu doma přestane fungovat klimatizace. Ovšem to je jen jedna z možností. Kdysi jsem v podobných podmínkách psal jeden z conanovských příběhů a svalnatý Cimmeřan v něm zoufale bojoval o přežití ve vysokých horách pokrytých ledem a sněhem... kupodivu také to fungovalo. Z čehož pro mě vyplývá a potvrdila mi to i jedna příhoda, že vlastně počasí a vůbec okolí na práci spisovatele nemají leckdy žádný vliv. Kdysi dávno, někdy v létě roku devadesát, jsem navštívil Ondru Neffa v redakci Mladé fronty. Do práce (bušení do klávesnice počítače) zabraný Ondřej se na mě podíval a pravil: *Chvilku počkej, jen co to dopíšu.* I čekal jsem dobrou půlhodinku, než dopsal. Poté opět zdvihl hlavu, vykulil na mě oči a pravil: *Jé, co ty tady děláš?*

Redaktor či spisovatel se většinou dokáže tak ponořit do tvorby, že kolem něj mohou padat trakaře a on o tom ani nebude vědět. Zaplat pánbůh!

Vlado Ríša

Natsucon

13. 7. 2018 – 15. 7. 2018

Srdečně vás zveme na 6. ročník Natsu-Conu - festivalu japonské kultury a pop-kultury! Letos nás celým festivalem bude provázet tématika filmů studia Ghibli. Krom klasického programu se tedy můžete těšit i na zábavné aktivity se spoustou Totorů a jiných postav Mizayakiho filmů! Lístky v předprodeji od května. <https://www.facebook.com/natsucon.cz/> OA Kollárova, Kollárova 5, Praha

Fujoshi/Fudanshi festival

14. 7. 2018 – 15. 7. 2018

Fujoshi/Fudanshi je v České republice jedinečný sraz pro fanoušky 15+ japonského žánru yaoi. Fujoshi v sobě nese slovní hříčku a v překladu znamená „zkažená žena“, Fudanshi je totéž označení pro muže. Zkuste být na chvilku hraví a nechat se okouzlit světem Boys Love... Čeká Vás nabitý program plný ukázek, zajímavých přednášek a naučných workshopů! Nahlédneme spolu do zákulisí překladatelské práce, podíváme se na zub nejnovějším anime a vyrazíme některé zajímavosti na anime již existující. Sdílejte svoje nadšení s ostatními, pochlubte se svou povídkou či slashem, vyslechněte si zábavné přednášky, zapojte se do workshopů a PŘEDEVŠÍM BUĎTE SAMI SEBOU! <https://www.facebook.com/fujoshi.festival> divadlo Na Manoušce, Na Manoušce 862 Praha-Řeporyje

Steampunkový & Viktoriánský piknik

14. 7. 2018 14:00 – 19:00

Zveme vás na piknik v sobotu 14. července 2018, který se bude konat v Havlíčkových sadech v krásné Grottě od 14:00. Jaký zvolit druh oděvu? Steampunk, clockpunk, cyberpunk, gaslamp fantasy a další příbuzné styly, vše vítáme všechny dobové i nedobové viktoriánské inspirace, cosplaye, historií inspirované oděvy z různých období od renesance až po cca 1. polovinu 20. století, včetně uniform. Dále doporučujeme outfity ve stylu gothic, lolita, dandy, aristokrat, dolly, mori a jiné street fashion styly. Rádi uvidíme všechny, jež přijdou načerpat inspiraci, i přestože žádný kostým prozatím nevlastní. *Grébovka, Havlíčkovy Sady, Praha*

Gamecon

19. 7. 2018 – 22. 7. 2018

Festival nepočítačových her v ČR. Můžete se opět těšit na stovky her: deskové a karetní hry, RPG, larpy, akční hry, wargaming, mistrovství světa v Dračím doupěti, pohybové workshopy a v neposlední řadě skvělé účastníky a zážitky,

které ve vás přetrvávají minimálně do dalšího roku.

<https://www.facebook.com/gamecon/>
KD Dukla, Gorkého 2573, Pardubice
gamecon_info@gamecon.cz

Advík

2. 8. 2018 – 5. 8. 2018

13. ročník oblíbeného letního festivalu zaměřeného na japonskou kulturu, manga, anime, počítačové hry a mnoho dalšího. Datum je dané, takže si domluvte dovolenou na rok dopředu, protože na tomhle Advíku nemůžete chybět.

<https://www.facebook.com/advik.cz/>
Praha
advik.martin.petak@advik.cz

Parcon 2018

2. 8. 2018 – 5. 8. 2018

Mottem setkání je „Bez překladu to nejde.“

O tomto tématu a mnoha jiných budou povídat, diskutovat a přemýšlet autoři, jejich překladatelé, scenáristé, teoretici žánru a doufáme, že i vy, čeští, slovenští, ale i polští fanové.

Díky maximální vstřícnosti města se budou všechny přednášky, diskusní panely, promítání, hry, všechna setkání odehrávat na ploše cca 400 čtverečních metrů, kde vedle sebe stojí zámek, muzeum, knihovna, letní kino, kde je možno ponořit se do katakomb (ti, kteří znají Bílcony, vědí o čem je řeč). Nedílnou součástí Parconu je i vyhlášení vítězů literární soutěže „Cena Karla Čapka“ a ocenění českých a slovenských osobností žánru.

Co hosté a přednášející? Nechceme příliš prozrazovat, ale třeba Ondřej Neff. Z Polska přislíbil účast Andrzej Sapkowski, doprovázený svým dvorním překladatelem Standou Komárkem.

Snad se povede i divadlo pro dospělé a loutkové divadlo pro děti.

Nesmíme zapomenout na výstavu věnovanou historii fandomu s celou řadou zvláštností a unikátních exponátů. Také divadlo a loutkové divadlo pro děti.

Účastníci Parconu se mohou těšit na sci-fi koncerty.

Ubytování bude zajištěno v internátu, penzionu, hotelu a dalších ubytovacích zařízeních v okolí. Pro zájemce o kempování je k dispozici louka za zámkem. Veškeré ubytování budeme zajišťovat my na základě vašeho výběru při přihlášení na akci.

Hladem účastníci PARCONu zcela jistě nezhytnou, několik restaurací, hospod a bister tomu zabrání. Určitě se bude líbit conová hospoda v katakombách (opět vzpomeňme na Bílcony).

BÍLOVEC, ČR
<http://www.klf-ostrava.cz/>
pavel.polacek@tiscali.cz

Dcera šíleného vědátora

(THE MAD SCIENTIST'S DAUGHTER)

Založily jsme v Londýně klub. Je to velice exkluzivní klub. Čítá pouhých šest členek. Pět z nás žije v jeho prostorách. Helen bydlí v Bloomsbury, jelikož je vdaná, ale dvakrát týdně s námi obědvá. Všechny se navzájem potřebujeme. Žádná z nás nemá sestru, s výjimkou specifického případu Mary a Diany, a tak jsme si vzájemně sestrami. Kde jinde bychom my, s našimi osudy, našly soucit a porozumění?

I. Dům u Regent's Parku

Mary sepsala svěřeneckou listinu, v níž práva na dům převalila na celou naši níže uvedenou šestici:

Slečna Justine Frankensteinová

Slečna Catherine Moreauová

Slečna Beatrice Rappacciniová

Slečna Mary Jekylllová

Slečna Diana Hydeová

Choť Arthura Meyrincka (dívčím jménem Helen Raymondová)

Ve skutečnosti je to ale její dům; zůstal jí po otci spolu s nevelkým jméním. Jako jediná z nás zdědila aspoň nějaké peníze. Věda moc nevynáší, a šílené vědátorství vynáší ještě méně.

Z té trochy peněz Mary založila fond, z něhož můžeme čerpat v naléhavých případech, jinak ale všechny pracujeme. Mary maluje porcelán. Justine a Beatrice vyšívají roucha pro faru. Já píšu romány na objednávku pro jedno šestákové nakladatelství. Diana vystupuje v divadle. Říká, že u prací pro řádně vychované dámy, jakým se věnujeme my ostatní, by se ukousala nudou. Potřebuje vzrušení: světla reflektorů, líčidla, ctitele. Neodsuzujeme ji. Nejsme hodny nikoho soudit. Všechny jsme prováděly věci, na které nejsme hrdé. Náš klub je pro nás útočištěm, přístavem ve světě nadmíru bouřlivém.

Helen samosebou nepracuje, stará se o domácnost a o výchovu své dcerky. A také stává svému muži modelem. Možná si ji vybavíte jako Helen Vaughanovou, ačkoli v době, kdy se odehrávaly Hrůzy na West Endu, jak se o tom psalo v novinách, používala i jiná jména, Herbertová nebo Beaumontová. Viděla jsem v Grosvenoru její obrazy, kde je vymalovaná jako lamie nebo s hady místo vlasů jako Medusa. Občas jí závidím život ve víru uměleckého kvasu, to, že je součástí velkého světa. Ale pak se schoulím na lenošce u krbu v naší společenské místnosti, smířená se sebou i se světem, a myslím na to, jaké mám štěstí, že tu můžu být, stranou vřavy světa, a jsem spokojená.

II. Jak žijeme a pracujeme

Beatrice bydlí v zimní zahradě. Daly jsme ji postavit speciálně pro ni v zadní části domu, kde bývala laboratoř. Z venkovní zahrady to při pohledu přes sklo vypadá, jako bychom si uvnitř pěstovaly džungli. Kolem sloupků Beatriciny postele

se ovíjejí liány a přes lůžko, kde spí, visí závěs z orchidejí a mučenek. Zvenčí je vidět i stůl, kde Beatrice kříží své výpěstky, ale jen matně, protože sklo je zevnitř pořád zamžené. Některé rostliny dokážu určit: jasmín, oleandr, skočec, čemeřici, štedřeneček – všechny patří do její jedovaté farmakopéje. Ale pak tu má i vlastní výtvořky, rostliny, které kromě nás nikdo neviděl a které i my známe jen zběžně, protože kdybychom se v jejím skleníku zdržely déle, zaplatily bychom to životem. Nepřežije tam ani hmyz, a tak Beatrice své rostliny i sama opyluje. Vdechuje jejich výpary a ony jí propůjčují její osobitý zářivý půvab.

Kromě Heleny se z nás už jen Beatrice může považovat za skutečně krásnou, je to však krása jedovaté květiny. Když s námi někdy sedí příliš dlouho ve společenské místnosti, začne si stěžovat na malátnost a musí se vrátit do svého skleníku. Prášky, které z rostlin drtí, prodává lékařské fakultě a výtěžkem přispívá do společného rozpočtu.

Z nás ostatních může v zimní zahradě libovolně dlouho prodlévat jediná Justine. Sice vypadá, že jí fyzicky nemůže nic ublížit, ale po nějaké době, kdy vdechuje jedovaté páry, začne být slabá i jí. A jinak je zrovna ona z nás ta největší citlivka. Vrkající holubi na střeše, první květy na třešni za oknem nebo sbírka básní, všechno ji hned dojde až k slzám. Když si přečte Wordswortha, na týden propadne sklíčeným náladám. Občas se musím smát, samozřejmě jen v duchu, když vyhlédnu z okna a spatřím ji, jak sedí v zahradě a vzdychá jako nějaká smutná obryně.

Justine bydlí v podkroví. Říká, že chce být blízko nebi a holubům, ale podle mě je to spíš jediný prostor v domě s dostatečně vysokým stropem. Když někdo měří sedm stop, může mu i deset stop vysoký pokoj připadat stísněný. Veškerý nábytek se jí musel zhotovit na míru: dlouhá postel, šatní skříň dost vysoká, aby si do ní mohla pověsit šaty. Zrcadlo jsme koupily od jednoho kouzelníka, který je používal jako rekvizitu při vystoupeních. Nabízely jsme se, že jí to tam pomůžeme zutulnit, vytapetovat stěny, pověsit litografie. Já jsem navrhla, že jí ušiju záclony. Ale Justine to odmítá. Dává přednost spartánské střízlivosti bílého vápna, prostého lůžka a jediného křesla. Má raději, když jí do pokoje proudí okny sluneční světlo. Veškerou výzdobu u ní obstarává kříž nad postelí a miniaturní podobizna babičky, kterou si postavila na komodu. A pak má knihy. Stohy a stohy knih. Většinou náboženských, ale také dost poezie. Podle mého víc, než je pro ni zcela zdravé.

Pod ní, v prvním patře, bydlíme já, Mary a Diana. Mary s Dianou jsou spolu v jednom pokoji. Ujišťovaly jsme je, že to není nutné, že jedné z nich můžeme zařídit pokoj z knihovny, ale ony jsou takhle spokojenější. Snad že jim tak dlouho trvalo, než se našly, nevydrží bez sebe ani v noci, ačkoli se jaktěživ v ničem neshodnou. Mary: vysoká, štíhlá a plavá, tichá dívka, které ustavičně buď vyšívá nebo si čte ve filozofických pojednáních. Diana: malá, černá jako cikánka a přesně tak náladová, jak podle mne musí být všechny herečky. Když jsme ji našly, pracovala v nevěstinci, a nejsme si tak docela jisté, že s tím

pochybným řemeslem přestala. Když se vracívá domů, bývá z ní cítit gin, a je to vždycky Mary, kdo u ní vysedává a omývá jí čelo, zatímco ona leží na pohovce a sténá. Ostatně Mary podezírám, že už Dianě jednou pomohla od dluhů.

Maryina část pokoje: modrá tapeta s bílým květinovým vzorem, modrobílé kostkované závěsy, mosazná postel s bílým povlečením, psací stůl, kam si postavila vázu s narcisy. Dianina část pokoje: indické hedvábí v červených, růžových a oranžových tónech exotického západu slunce. Divan pokrytý polštáři, vedle něj stůl vyřezaný do podoby slona. Slonovinou vykládaný toaletní stolek, zaskládaný haldou přípravků, které – jak Mary sýčkuje – Dianě jednou zničí pleť. Všude po zemi se jí válí oblečení, protože není schopná udržet si v ničem pořádek. Kam oko pohlédne jsou rozestavěné sošky indických božstev, buddhové s vypasenými břichy, onyxový pes z Afriky, sbírka měděných zvonků, barevné košíky, všelijaké harampádí ze starých říší. Paní Pooleová odmítá Dianinu půlku pokoje uklízet. „Jen ať si sebere, co jí kde upadlo. To ji naučí,“ hudruje, ač to jinak nemá ve zvyku.

Co bychom si bez paní Pooleové počaly? Pro Jekyllovy pracoval už její otec a před ním i jeho otec. Pečuje o nás všechny, dohlíží, aby se Justine neumořila hladem na dietě z petržele a salátu, aby Diana vstala před polednem a stihla to do divadla dřív, než ji zavolají na scénu. Krmí mi kočky.

Můj pokoj není zvlášť zajímavý. Narodila jsem se v Argentině a pak znovu na ostrově mého otce v jižním Tichém oceánu. Snad proto je můj pokoj tak anglický, jak jenom může být. Tapety s růžemi na stěnách, ušák potažený růžovým chintzem. Souprava mahagonového nábytku: postel, komoda a šatní skříň. Police na knihy zaplněná Jane Austínovou, Brontëovými a George Eliotovou. A stůl, u něhož píšu svoje šestákové romány.

Záhadná Astarté

Dobrodružství Ricka Chamberse

Rick Chambers a Astarté

Rick Chambers na Venuši

Invaze Kočičích žen

Když pohlédnu na list papíru založený do psacího stroje, stojí tam:

„Žádný smrtelník mi nemůže odolat,“ pravila Astarté a odhrnula si závoj. Oči, jimiž na něho hleděla, zářily jako dvojhvězda na noční obloze, v bělostné tváři zároveň temné i planoucí. Dokonalá ústa, křivky jejichž rtů byly vykrouženy jako slavné luky Féniciánů, se zasmála.

Harold před ní padl na kolena, vzdáváje tak hold její kráse. Dokonce i profesor Hardcastle si z čela otřel pot. Jedině Rick zůstal ledově klidný.

„Vaše krása, madam, je zcela uchvacující. Já však jako Angličan upřednostňuji poctivost.“

Tohle se bude jmenovat *Smrt Astarté*. A už mám zapláceno i za *Vzkříšení Astarté* a za *Ricka Chamberse mladšího v Jeskyních Záhuby*.

Na posteli mi leží tři předoucí kočky: Alfa, Omega a Bess. Jednoho rána jsem na kuchyňském zápraží našla ležet tři umňoukaná střapatá klubička. Chudáčka. Takové kotě musí mít

v Londýně krušný život. Věčně aby utíkalo před psisky, riskovalo smrt pod koly nějakého povozu. Ovšemže jsme se jich ujaly. Náš klub se stal i jejich útočištěm a já navíc ke kočkám chovám zvláštní osobní náklonnost.

III. O čem se bavíme

Občas se bavíme o svých otcích.

Justine: „Můj otec mě miloval. Vytvořil mě z mrtvého těla dívky, která byla u Frankensteinů služebnou. Skončila na šibenici za zločin, který nespáchala, a otec její tělo uchoval, protože už pomýšlel na to, že by ji jednoho dne mohl opět přivést k životu. Na památku její neviny mi dokonce dal její jméno.“

Ani vám nedokážu vyličit, jak šťastné jsem měla dětství. Otec mě trpělivě provázel při mých prvních krůčcích za poznáním. Učil mě používat slova a popisovat okolní svět: ptáky, rostliny, přírodní jevy. Učil mě číst a po večerech jsme si společně předčítali: *Ztracený ráj*, *Utrpení mladého Werthera*, *Plutarchovy Životopisy*. Jenže ho stále trýznilo vědomí, jaké monstrum přivedl k životu, a ten netvor si pro něj také nakonec přišel. Když otec zemřel, ztratila jsem v něm zároveň i jediného přítele, kterého jsem kdy měla. Až dokud –“ pohlédne na nás, jak tu sedíme a posloucháme ji, tváře ozářené světlem plamenů, „až dokud jsem nenašla vás.“ A my decentně odvrátíme zrak, když vytahuje kapesník, aby se vysmrkala.

Beatrice: „To já se na svého otce drahně let hněvala. Říkala jsem si, že neměl právo udělat mě jedovatou, abych si nemohla hrát s nikým jiným než s rostlinami v jeho zahradě.“

Helen: „Taky že neměl. Vážně, Beatrice, nemůžeš všechny pořad omlouvat. Musíš se naučit myslet i na sebe.“

Mary: „Propána, nech ji přece domluvit. Musíš nám vždycky skákat do řeči?“

Helen: „To protože nevydržím poslouchat, jak je bráníte. Byli to bezcitní bastardi a basta.“

Catherine: „Já s Helen souhlasím. Bezcitní bastardi, to mi popravdě připadá výstižné. No, jen si vezměte mého otce.“

Beatrice: „Podívej, Cat, nemyslím, že můžeš svého otce srovnávat s mým. Bez urážky, ale tvůj otec byl řezník. Ten můj mě sám vychoval, v nádherné zahradě –“

Mary: „Uznávám, že se tohle – jakkoli se mi přičítá to vyslovit – bezcitné bastardství může různě stupňovat. Ale Beo, vždyť tě nic nenaučil! Za celý ten čas si nenašel ani chvilku, aby si s tebou sedl a vysvětlil ti, jak funguje tvůj vlastní organismus. Takže jsi nakonec zabila svého milého, v podstatě omylem –“

Beatrice: „Měla jsem to vědět.“

Diana: „Můj ty smutku, co se obviňuješ? Helen má pravdu. Byli to bastardi, všichni do jednoho, včetně Justinina zbožňovaného tatíčka. Vezměte si mě. Narodila jsem se v bordelu a matka mi umřela na syfilis.“

Mary: „Nemůžeš svůj příběh vztahovat i na nás ostatní.“

Diana: „Aha, takže teď otočíš a ještě se jich budeš zastávat? Jenže můj příběh je i *tvůj* příběh, nebo jsi zapoměla, *sestřičko*?“

Justine: „Božíčku, proč se hádáme? Já přece vím, že můj otec nebyl dokonalý. Ale proč si mám připomínat všechny jeho chyby? Proč nemůžu vzpomínat na to dobré, co jsme prožili, na to, jak uměl být laskavý?“

Helen: „Protože by sis musela lhát. Každé z nás lhali. Chceme si snad lhát ještě i my?“

A pak všechny ztichneme a dlouho hledíme do ohně.

„Můj otec,“ naváže Helen, „byl vědec, jako ti vaši. Mámu sebral na ulici, kde hladověla, dal jí najíst, poskytl jí vzdělání, svedl ji a pak na ní prováděl pokusy. Jednou měla vidění. Viděla něco, co nemohla, anebo možná neměla odvalu pochopit – boha Pana, zdroj veškerého řádu i chaosu, alfu i omegu, do níž se nakonec vše navrátí. O devět měsíců později jsem přišla na svět já, dcera ctihodného doktora Raymonda a boha Pana. Není těžké pochopit, proč jsem se v pubertě pokusila zničit svět. Někdy mě mrzí, že jsem to neudělala. Vždyť to samy vidíte. Jednou se mi nějaký chlap pokusil ukrást kabelku. Byl opilý, měl krhavé oči a páchl ginem. Otočila jsem se a začala ho mlátit deštníkem. Všechny bych vás mohla zničit, říkala jsem si přitom – žebráky, bankéře, všecku špínu Londýna.“

Catherine: „Tak proč jsi to neudělala?“

Helen: „No, někdy tou dobou jsem si vzala Arthura a pak se narodila Léda. Musela bych zničit i Regent's Park, zmrzlinu a lodičky, a to se mi nezdálo moc praktické. A taky jsem si říkala, že takovou radost otci neudělám.“

Vejde paní Pooleová. „Nedaly by si dámy trochu čaje?“

IV. Obrázek domácí pohody

Helen k nám občas vodí i svoji dcerku, Lédu. Je to vážné dítko s černými kadeřemi, které jí v prstýnkách splývají po ramenou a mají nefalšovaný hyacintový nádech. Když se usměje, v hlase jí slabě zaznívá řinkot činelů, drnčící struny lyr, vyzpěvování bakchantů. Člověk se zarazí, v domněni, že se mu to jistě jen zdá, ale pak si uvědomí, že ne, že skutečně slyší cosi nadpřirozeného. Jednou jsem ji zahlédla, jak si hraje v zahradě s chlapcem, který měl na hlavě rohy a místo nohou kozlí běhy i s kopýtky.

„Ještě to nemá pod kontrolou,“ vysvětluje nám Helen. „Je moc mladá. V jejím věku jsem se taky neovládala.“

Léde je teprve dvanáct. Ale už nyní je vidět, že v sobě i ona má cosi, co my všechny a čemu bych ráda říkala znamení, kdyby nebylo pokaždé tak úplně jiné.

Pohlédnu do zrcadla. Jsem – úplně všude – zlatohnědá: mám hnědé vlasy, hnědou pleť a zlaté oči. Když se do nich člověk podívá zblízka, zmocní se ho zvláštní pocit. Uvědomí si, že za světla mám zorničky zúžené do svislých štěrbin. Že nemrkám tak často, jak bych měla. A že moje tvář, ač pěkně formovaná, je posetá jizvami.

Každá z nás je jinak poznamenaná. Mary, naše zlatovlasé anglické děvče, má příliš strnulý sed a podle lidských měřítek je nepřírodně tichá. Když vedle ní budete sedět dost dlouho, spolehlivě vás znervózní. Elegantní a jako proutek štíhlá Justine je příliš vysoká nejen na ženu, ale i na muže. Živelná, rozesmátá Diana trpí hysterickými záchvaty. Znenadání si začne rvát vlasy nebo se řezat příborovým nožem do ruky. Jednou, když byla mladší, málem vykřvácela. A Beatrice, čarokrásná Beatrice, jež domem proplouvá jako chodící richardie, má smrtící dech. U společné tabule musí sedět na vzdáleném konci stolu. Má své vlastní talíře a další nádoby, na které si paní Pooleová musí brát rukavice.

Asi by se dalo říct, že jsme stvůry, monstra. Je pravda, že jsme děsivé. Ale zároveň je každá z nás svým zvláštním způ-

sobem přitažlivá. Když jdeme ulicí, muži se po nás dívají a vzápětí uhnou pohledem. A pak se nejspíš zase ohlédnou a zase odvrátí. Některé z nás raději nevycházejí z domu víc, než je nutné. Řezník k nám zaváží a k hokynáři chodí paní Pooleová. Ale dokonce ani Justine nemůže být v jednom kuse zalezlá doma. Tu a tam zkrátka musíme na vzduch. I kdyby jen do knihovny nebo do parku. Já osobně jen lituji, že se přestávají nosit závoje.

Představte si nás, když se večer shromáždíme u krbu ve společenské místnosti. Já předčítám z nového vydání literárního čtvrtletníku, Justine štuje ponožku, Mary skicuje Beatrice, která pózuje u okna, i přes podzimní chlad pootevřeného.

„Kdy se Diana vrátí z divadla?“ ptá se Beatrice.

„To vážně nevím,“ odpovídá Mary. „Má nového – ctitele, nějakého vikomta. Měla by být opatrnější.“

„No,“ ozvu se, „jestli si na ni něco dovolí, nasadíme na něho Beatrice.“

„Nebo Justine,“ navrhuje Beatrice.

„Mě?“ podiví se Justine. „Víš přece, že bych mouše neublížila.“

„My to sice víme,“ souhlasím, „ale on ne. Stačí, že ho vyděsíš.“

„To bych nemohla. Vždyť to by bylo hrozné...“ špitne Justine.

„Pro krindapána,“ obořím se na ni, „co si počneš, až se příženou vesničané s vidlemi? Zalezeš si na půdě do sena? Měly bychom být připravené – co já vím – rozsápat jim hrdla.“ Tohle je sice Londýn, ale nejsou snad vesničané s vidlemi vždycky nablízku?

„Pojďme si raději zase číst,“ zavelí naše usmířovatelka Mary. „Hořím zvědavostí, jestli si ta – jak jen se jmenovala – něco začne s tím lordem – honem, jak že se jmenuje ten?“

„To byl minulý příběh,“ opravím ji. „Copak vůbec nedáváš pozor?“

„Vždyť víš, jak mě ty moderní věci nebaví. Až na tvoje knížky, to se rozumí.“ Náhodou vím, že nedočetla ani *Ricka Chamberse* a *Astarté*. „Jen jsem chtěla, abys přestala trápit Justine. Nevidíš, jak je ze všech těch řečí o násilí nešťastná?“ Mary se vrátí ke svému malování. „Zvedni trochu hlavu, Beo, padá ti.“

Obrázek domácí pohody. Takový všední večer v kroužku lidských stvůr.

V. Jak jsem vstoupila do klubu

S Justine jsme se znaly už před tím, než jsme vstoupily do klubu. Byly jsme spolu v cirkusu, jako Obryně a Kočičí dívka. Principál byl taková dobrá duše, polský Žid, který si nechával říkat Velký Lorenzo. V době, kdy jsem se k jeho Kočovnému cirkusu divů a oblažení přidala, Justine už s nimi byla druhý rok. Sedávala před vstupem do postranního panoptika a trhala divákům vstupenky. Měla i vlastní číslo, se dvěma trpaslíky převlečenými za klauny a s poníkem, který na povel hrabal ve vzduchu kopytem.

U cirkusu panovala nepsaná pravidla a všichni k sobě byli ohleduplní, ale zároveň platilo, že ti, kdo vystupují v manéži, shlížejí trochu spatra na ty z panoptika, a naopak. Akrobaté byli hrdí na svoje kousky, chůzi na visutém laně, krasojízdu, na to, že se nechají vystřelit z kanonu. To my v panoptiku jsme žádné triky předvádět nemuseli. Naše číslo spočívalo

v tom, kdo jsme. Mohli jsme vystupovat, aniž bychom hnuli malíčkem.

Já byla Astarté, Kočičí dívka z Egypta. Ve skutečnosti nemám ocas a moje uši jsou téměř normální, jen trošku zašpičatělé. Ale měli byste mě vidět v kostýmu! Kočičí ouška, kočičí ocas, zkrátka opravdová kočka. Vztekla jsem prskala a předváděla návštěvníkům drápy. Pánům, kteří si připlatili, aby si mě mohli pohladit, jsem i zapředla. A když někdo zašel příliš daleko, Silák Atlas ho pokaždé včas zarazil. Já byla namoudouši počestná kočička.

Atlas byl zamilovaný do Justine. Dokonce ji požádal o ruku.

„Proč si ho nevezmeš?“ naléhala jsem na ni. Staly se z nás přítelkyně, asi i díky našim podobným rodinným osudům. Její otec pracoval s mrtvolami, aby vytvořil nové lidské bytosti. Můj otec používal zvířata. V jistém smyslu byli naši otcové kolegy z branže.

„Prostě nemůžu,“ vykrucovala se Justine.

„To kvůli svému zbožňovanému tatíčkovi, je to tak? Bojíš se, že nenajdeš muže s jeho šarmem a vzděláním? Pravda, Atlas není zrovna prototyp učenice –“

„Jsem ti pro legraci. Přestaň, Cat, prosím tě. Ne, je v tom něco jiného.“

Čekala jsem.

„Slib mi, že to nikomu nepovíš.“

„Komu bych to mohla vykládat? Copak by nás někdo další pochopil?“

„Tak dobrá. Ten netvor – ten, kterého můj otec přivedl na svět – mě chtěl pro sebe. Jednoho dne se na mě vrhl. Ty víš, jakou mám sílu, ale on byl mnohem silnější. Držel mi ruku okolo hrdla... Kdyby mě chtěl zabít, jsem si jistá, že by to udělal. Jenže o to mu nešlo, aspoň v tu chvíli ne. Ale já... vážně... já o tom nedokážu dál mluvit.“ Po tvářích se jí řinuly slzy.

„Ach, Justine...“ hlesla jsem.

„Tak vidíš,“ fňukla nakonec, když se pořádně vysmrkala. Musela u sebe nosit nevyčerpatelnou zásobu kapesníků. „Já si nikdy nikoho nevezmu.“

Objala jsem ji kolem ramen a pak jsme spolu jen tak seděly na stěhovácí bedně a poslouchaly troubení slonů.

S cirkusem jsme obrážely venkovské štace. Tehdy jsem si zamilovala Anglii, tu její zeleň a svěžest. A tehdy jsem vytvořila postavu Ricka Chamberse, kvintesenci anglického džentlmena: Eton, Oxford, kriket a slunce, jež nikdy nezapadá nad Britským impériem, a to všechno.

Astarté si anglického džentlmena nikdy nepodmaní, i kdyby ho tisíckrát vlákala do svého lože. A on si přirozeně nikdy nepodmaní Astarté. Byla by to nuda, kdyby anglický džentlmen pořád vítězil.

Tehdy to víceméně byly zlaté časy, s Justine, s Vousatou dámou Lolou, s Vlčím chlapcem Haroldem a s trpasličím duem Pipem a Kvíkem. Plat byl mizerný, ale byli jsme jako rodina. Osud však tomu chtěl, aby to netrvalo napořád. Lorenzo se zadlužil, a ani Kočovný cirkus divů a oblažení na splacení celé částky nestačil.

„Kdybych měl Černou vdovu!“ lamentoval jednoho večera, když jsme všichni společně večeřeli u táboráku. Černá vdova byl nový div, překrásná dívka, jejíž dech usmrcoval jako nejprudší jed. Nebyla u cirkusu, ale v Královské chirurgické koleji, kde se lékaři snažili zjistit, čím to, že je tak toxická.

Byla to samozřejmě Beatrice, ale tehdy jsme ji s Justine ještě neznaly. Jen jsme o ní četly v novinách.

„Chudinka,“ litovala ji Justine.

„Proč chudinka? Píše se tu, že ji byla navštívit samotná královna. Představ si, kolik by lidi platili, kdybychom ji měli v panoptiku.“

„Pomysli, že bys zabila všechno, čeho se dotkneš! Podle mě to musí být strašlivé.“

„Když myslíš. Osobně bych to občas rozhodně uvítala.“

Dva dny předtím, než se měl cirkus rozpustit, jsme s Justine zrovna přemýšlely, kam se vrátíme, když vtom za námi přišla nějaká žena. Byla celá v černém, zahalená hustým závojem. Když si ho odhrnula, spatřily jsme nádhernou tvář s olivovou pletí a černýma očima, na první pohled cizokrajnou, ačkoli nebylo snadné určit, z jaké země pochází. Vypadala tak naprosto exoticky, a přitom stejně nevťiravě jako pravá Angličanka. Ejhle! Zajásala jsem v duchu a slíbila si, že jestli někdy napíšu román o Astarté, bude moje hrdinka přesně taková.

„Slečno Frankensteinová, slečno Moreauová,“ oslovila nás, „velice mě těší, že vás poznávám.“ Měla hluboký, melodický hlas. „Jak jsem vyrozuměla, váš zdejší pracovní poměr se chýlí ke konci. Jsem zmocněna nabídnout vám členství v jednom velice exkluzivním klubu.“

VI. Zprávy o našich úmrtích

Zprávy o našich úmrtích byly silně přitažené za vlasy.

Justine: Usuzuje se, že tělo bylo rozsekáno a jeho části vhozeny do moře.

Beatrice: Usuzuje se, že byla otrávena toxickým protijedem.

Helen: Usuzuje se, že byla oběšena na šibenici.

Catherine: Usuzuje se, že zemřela rukou Moreaua.

Ale jak vidno, zatím jsme pořád naživu.

VII. Co o sobě vyprávíme

Mary: „Lidi často ani neví, že můj otec měl manželku. Ve zprávě, kterou o případu sepsali krátce po jeho smrti, se o ní nemluví, nejspíš kvůli ochraně jejího soukromí. Ubohá matka! Provdali ji za studenta medicíny, když jí bylo teprve osmnáct. Byla tak pyšná, že má za muže lékaře. Dědeček byl venkovský vikář a babička matku vychovávala doma. Naučila ji šít, zpívat chvalozpěvy a obstarávat slepice. Když si můj otec zařídil laboratoř a začal provádět experimenty, matka ničemu nerozuměla. Ještě než umřela, to mi bylo patnáct, kladla mi na srdce: „Tvůj otec byl dobrý člověk, Mary, to si pamatuj. To až ta jeho věda, ta neblahá věda, ho zničila. Kdyby si radši našel milenkou! Čti Bibli, Mary. Tam najdeš všechno, co potřebuješ znát. Nikdy nedopust, aby tě ovládla stejná zvědavost, jaká zabila tvého otce.“

Beatrice: „Na vědě není nic špatného. Sama o sobě není dobrá ani zlá. Je to prostě jeden z možných pohledů na svět.“

Paní Pooleová: „Tak to by mě zajímalo, proč produkuje tolik hanebných a zvrhlých vědátorů. Kdepak, slečno Beatrice, já myslím, že všechna ta věda a experimentování nejsou pro slušné lidi, a už vůbec ne pro mladé dámy, jako jste vy. Paní Jekylllová byla hodná, počestná ženská a dobře to řekla. Všechno, co potřebujete znát, najdete v Knize knih.“

Beatrice: „Věda mě zachránila, paní Pooleová. Když jsem se zotavila z účinků Baglionioho protijedu, už se připozdívalo. Neměla jsem kam jít. Svého otce jsem milovala, ale do jeho zahrady, která mi byla tolik let vězením, jsem se vrátit nechtěla. Ani k milenci, který mne tak bezcitně zapudil. Místo toho jsem bloumala po Padově a hledala univerzitu. Když jsem konečně našla hlavní bránu, požádala jsem, ať mě pustí za profesorem Baglionim.

Vyděsil se, když mě uviděl. Podle mě si nechtěl připustit, že se mě pokusil zabít, a snažil se sám před sebou zbavit viny jen proto, že si nemohl být jistý výsledkem. A tak jsem na něho spustila: „Jestli mi nepomůžete, půjdu na policii a obviním vás z pokusu o vraždu. Možná jsem stvůra, ale jsem také dcera slavného doktora Rappacciniho, který vyléčil řadu místních měšťanů, v čele s manželkou padovského starosty. Myslíte, že je to nebude zajímat?“ Popravdě nevím, jestli by mě někdo poslouchal, ale on byl tak vyděšený a nejistý, že udělal, oč jsem ho požádala.

Vzal mě do svojí vily a přinesl mi všechny svoje knihy o přírodní filosofii a zvláště o botanice. Když to nestačilo, donesl mi další knihy z univerzitní knihovny. Strávila jsem nad nimi měsíce, snažila se pochopit svoji vlastní fyziognomii. Chtěla jsem přijít na to, jak ze svých tělesných soustav odstranit jed. Myslím, že v koutku duše jsem pořád doufala, že bych se mohla vrátit ke svému Giovannimu a říct: „Podívej, teď jsem jako ostatní ženy.“ Že jsem pořád toužila, aby mě miloval. Ale nemohla jsem přijít na nic, co by mi pomohlo s proměnou.

Jednoho dne mi Baglioni pověděl, že můj otec zemřel. Pokračoval prý ve svých bádáních, ale protože už jsem s ním

nebyla, abych se mu starala o jeho zahradu, postupně se otrávil jejími výpary. Jak jsem pro něho plakala! Všechn můj hněv vůči němu se rozpustil, cítila jsem jen prázdnotu. Zůstala jsem na světě sama. Vyšla jsem ze svého úkrytu ve vile a nabídla univerzitním učencům, aby mě podrobili zkoumání. Když můj problém nedokázali vyřešit, přesunula jsem se na další univerzitu a pak na další. Cestovala jsem od města k městu, z Padovy do Milána, pak do Ženevy, do Paříže a nakonec do Londýna a pořád jsem doufala, že se najde někdo, kdo mi pomůže. Někdy si myslím, že nebýt té naděje, asi bych si prostě lehla na zem a umřela. Nakonec jsem se rozhodla, že se sama stanu vědkyní. Když mi nepomohli učené muži a jejich knihy, budu muset experimentovat. A tak jsem se vydala v otcových šlépějích. Ráda bych věděla, jestli by na mě byl hrdý.“

Mary: „Určitě ano. Co děláš, je úžasné.“

Diana: „Jak ty to jenom děláš, Mary, že vždycky s každým souhlasíš? Nikomu neřekneš nic nepříjemného, nikdy se nepřestaneš ovládat. Mně to upřímně nahání hrůzu. Někdy mi připadáš jako loutka, kterou oživil nějaký čaroděj a podle příručky ji naučil, jak se má chovat. Mně nevádí, že si Bea míchá ty svoje lektvary, ale neměly bychom si namlouvat, že některá z nás někdy bude normální. Když jsem s viktem, často si nepřepuju nic jiného než se do něho důkladně zahryznout a chlemtat mu krev. Tady Cat dobře ví, o čem mluvím.“

Catherine: „Každou chvíli mě popadne chuť se do někoho zahryznout. Třeba náš řezník, když sem tahá ty kusy masa, je přímo k sežrání!“

Diana: „Přesně. A všechny znáte moji minulost. Matka byla běhna, která ani nevěděla, že čeká dítě, a přišla na to až po ot-

cově smrti. Pak si rychle si spočítala, která bije, a paní Jekyllová platila jako mourovatá – než matka v jednadvaceti skapala na syfilis. Mě pak šupem poslali do sirotčince k jeptiškám. Jak já nemohla vystát ty jejich svatouškovské řečičky! V noci, když si myslely, že všechny dívky spí, jsem jim rozřezávala hábity a čurala do svěcené vody. Zvonila jsem na zvony ve špatné hodiny. Nakonec je napadlo, že v sirotčinci straší, a přivedly biskupa, aby provedl vymítání. A přitom jsem to všechno dělala já. Jen co jsem dosáhla správného věku, odešla jsem a dala se na matčino řemeslo. Nezkoušejte mi namlouvat, že nějaké vědecké pokusy by ze mě mohly udělat normálního člověka.“

VIII. Co o sobě vyprávíme – pokračování

Catherine: „Já svého otce zabila. Kousla jsem ho a rozbila jsem mu hlavu. Když pak konečně jedna loď plula blízko ostrova, sehrála jsem dámu v nesnázích a kapitán mě vzal na palubu. Věřil, že jsem anglická dáma, že moji loď unesli piráti a mě že vysadili na pustém pobřeží, abych tam umřela. Jinak si ty jizvy na mé tváři neuměl vysvětlit a já mu samozřejmě tvrdila, že se na nic z minulosti předtím, než jsem se probrala na ostrově, nepamatuji. Odvezl mě do Anglie a tam se mě ujala jeho žena. Naučila mě se oblékat, používat příbor a všechno ostatní, co můj otec zanedbal. Chtěla mě adoptovat, protože sami děti neměli, ale když jsem jednou seděla v salonku a zašívala ponožku, přiběhl ke mně její mrňavý, nafající čoklík, který mě nesnášel, a rafl mě do kotníku. A já ho zakousla. Když vešla dovnitř, uviděla mě, jak držím v čelistech jeho bezvzádnou mrtvolku, a začala ječet. Utekla jsem jen v tom, co jsem měla na sobě. Pak jsem měsíce žebřala na ulici, než mi Lorenzo nabídl, ať se připojím k jeho cirkusu.“

Justine: „U cirkusu nám bylo dobře, vid’?“

Beatrice: „A jak ses tam vlastně dostala ty, Justine?“

Justine: „Nemůžeme mluvit o něčem jiném?“

Beatrice: „Promiň, nechtěla jsem tě rozrušit. Jsem jenom zvídavá.“

Justine: „To nic. Jenže mně se o tom těžko mluví – raději bych na všechno zapomněla. Zkrátka, ten netvor, kterého můj otec přivedl na svět, toužil po družce, a tak mu otec vytvořil mě. Ale když mě dokončil, pochopil, že mě té zrůdě nemůže dát. Předstíral, že mě musí zničit, místo mě ale vyvezl v člunu na moře pytel kamení a svrhl ho do vody. Mě pak odvezl do malého domku na skotském pobřeží, na místo ještě opuštěnější, než bylo to předchozí. „Nedám tě tomu netvorovi,“ řekl mi. „Jsi bytost nadaná rozumem a smyslem pro krásu. Nejsi jako on a nepatříš k němu.“ Netvor nás v domnění, že jsem byla zničena, ani nesledoval. A tak jsme spolu mohli nerušeně prožít několik šťastných let.

Jednoho dne se však netvor přece jen znovu objevil. Rozhodl se, že mého otce ještě jednou přiměje, aby mu vytvořil družku. Vyslídil ho až na našem severním pobřeží a tam nás uviděl, jak si spolu hrajeme, otec a já, jeho nevěsta, kterou nedostal. Házeli jsme si s míčem, což byla tou dobou jedna z mých nejoblíbenějších her – nezapomínejte, že i když jsem vypadala jako dospělá, měla jsem tehdy rozum asi tříletého dítěte.

Popadl ho takový vztek, že se k mému otci rozběhl a uškrtil ho holýma rukama. A pak se vrhl na mě –

Přinutil mě, abych v tom domku žila s ním, četla mu knížky, které jsme čítali s otcem, sedávala s ním u krbu, jako bychom byli manželé. Až jednou v noci, když vypil poslední whisky v domě a tvrdě usnul, vrazila jsem mu do srdce kuchyňský nůž. A pak jsem s nárkem utíkala pryč, protože jsem zabila zároveň svého bratra i ženicha a také jedinou další bytost mého druhu – jak jsem v tu chvíli upřímně věřila. Živila jsem se bobulemi, kůrou ze stromů a vším, co se dalo ukrást na farmách – zbytky pro prasata, zrním pro slepice. Jednou se mě nějaký chlap pokusil zastřelit. Odjinud mě zahnali kluci kamením. Nakonec jsem přišla do městečka a tam byl zrovna cirkus – samozřejmě to byl Lorenzo se svým Kočovným cirkusem divů a oblažení. Žlutočervené šapitó uprostřed polí bylo tak zářivé, tak veselé. A slyšela jsem hudbu... Sice jsem byla vyčerpaná a hladová, ale šla jsem blíž, abych zjistila, odkud zní. U stanu jsem nakonec omdlela. Probrala jsem se v Lolině maringotce a Lorenzo si mě prohlížel a hladil si knír. Pamatuješ, Cat, jaké mohutné černé kníry měl? Podezíraly jsme ho, že si je barví. „Mám pro vás návrh, mladá dámo,“ promluvil na mě a já se příšerně vyděsila. Do té doby jsem nikdy neviděla lidského tvora, kromě tatínka. Ale jeho nabídku vystupovat v panoptiku jsem přijala. Co mi zbývalo? Neměla jsem, jak si ve světě vydělat na živobytí. Uměla jsem jen to, co mě naučil tatínek, a k tomu jsem byla – však víte – jiná.“

Beatrice: „Proč ve všech příbězích vždycky umíráme my?“

Catherine: „Protože je nepíšeme.“

IX. Jaká si svěřujeme tajemství

Justine: „Jednou jsem zabila člověka. Popadla jsem ho rukama kolem krku a uškrtila ho. Neměla jsem to v úmyslu – ale on mě chtěl zastřelit.“

Mary: „Jednou se mě pokusil políbit jeden muž. Pracoval jako úředník v advokátní kanceláři, která se mnou vyřizovala poslední vůli mé matky. Od nich jsem se také dozvěděla o Dianě – to moje matka ji dala umístit do toho sirotčince. Byla tam úzká vstupní chodba, a když mi ten úředník podával kabát, znenadání se ke mně naklonil – ale v poslední chvíli se odtáhl. Ve tváři měl výraz, jako by ucítil odporný puch. Nevím, čím to je – neřekla bych, že nejsem hezká. Ale od té doby už mě žádný muž políbit nezkusil.“

Helen: „Ani nevím, s kolika muži jsem spala – nikdy jsem to nepočítala. Všichni to byli solidní pánové, s nimiž se seznámíte v zavedeném salonu nebo na plese. Ale to byste neřekly, jak divné choutky někteří mohou mít –“

Beatrice: „Hlavně nám to prosím tě nepopisuj. Myslíte, že jsem nudná, když nemám žádné tajemství?“

Diana: „Já byla na potratu. A kdybych musela, půjdu na něj zas.“

Catherine: „Když se někdy podívám do zrcadla, přeju si jenom, abych vypadala normálně.“

X. Naše plány do budoucna

Až na Helen se žádná z nás nikdy nevdala. Arthur Meyrinck je její druhý manžel. Její první muž spáchal sebevraždu, což muži kolem Helen jaksi mívají ve zvyku. Ale Arthur je umělec. Nic, co Helen udělá, ho nemůže rozházet. Když ráno sejde z ložnice do přízemí a zjistí, že jídelna se proměnila v Arkádii,

kde za zvuků Panovy flétny tančí nahá žena, tak se prostě nasnídá v kuchyni.

Většina mužů není tak shovívavá. Většina mužů vedle sebe nesnese ženu, která je silnější než oni, jako třeba Justine, nebo ženu, která by jim mohla prokousnout hrdlo jako já, anebo ženu jako Beatrice, která je může zabít pouhým polibkem.

Proto nás asi tak baví rozmazlovat Lédu. Šijeme jí šaty, půjčujeme jí každou knížku, která se jí zalíbí. Paní Pooleová jí peče koláčky, sušenky a ovocné dortíky.

„Proč si vlastně nevytvoříme vlastní dítě?“ napadlo Justine. „Mohly bychom si udělat holčičku z lidských těl nebo z velkého psa. Anebo z nějakého keře, ne?“ zalétla pohledem k Beatrice. „Třeba z rododendronu?“

„Vážně myslíš, že je dobrý nápad vytvořit další takovou, jako jsme my? Není nás už takhle na světě dost?“ ptám se jí.

Vím, že s tím Justine nesouhlasí, je přesvědčená, že na nás není nic špatného a že problém je v okolním světě, kde pro nás není místo jinde než v úkrytu Maryina domu. Ale Justine má sebevědomí plynoucí z toho, že ji v životě někdo miloval.

„A proč jenom jednu?“ přidá se Helen. „Můžeme začít rovnou u tří – z rostlin, ze zvířat a z lidských těl, abychom viděly, co bude nejlepší. A od toho se můžeme odrazit. Můžeme si nadělat dcer, kolik budeme chtít. Až na Dianu žádná z vás nechápe, jakou máme moc. Nejen díky své síle, jedovatosti nebo ostrým zubům, ale i díky tomu, co všechno jsme dokázaly překonat. Jsme dcery svých otců ve více ohledech. Mohly bychom celou tuhle společnost ovládat, místo abychom se před ní skrývaly.“

Od první chvíle, co jsme vstoupily do klubu, se nás Helen snaží přesvědčit, abychom se zmocnily vlády nad světem.

Helen: „Plán A – Beatrice připraví jed, který vypustíme do městských vodovodů. A až celý Londýn onemocní, vyrukujeme s protijedem. Ale dáme jim ho, jen když nám vyplatí určitou sumu peněz. Jestli tedy potřebujeme zrovna peníze.“

Mary: „Neustále potřebujeme peníze.“

Catherine: „Ty bys to opravdu dokázala, Beo?“

Beatrice: „Po vědecké stránce by to nebylo zvlášť obtížné. Já ale nechci nikomu ublížit.“

Helen: „Proto přece potřebujeme protijed. Plán B – Une-seme královnu Viktorii. Zmocnit se jí na Balmoralu by neměl být velký problém. Justine jí zlomí vaz a na nějakém odlehleém místě ji zase oživí, třeba v tom domku po tatíčkovi na skotském pobřeží. To královně vymaže paměť a my do ní uložíme, co budeme chtít. Asi tak za měsíc, až ji naučíme, aby nám věřila a dělala, co jí řekneme, ji pěkně vrátíme vděčnému národu. Řekneme, že jsme ji našli, jak bloudí a nic si nepamatuje. A jejím prostřednictvím pak budeme řídit vládu.“

Justine: „Jak si představuješ, že bych ji oživila? A víš přece, jak uspěl můj otec – vytvořil neovladatelné, zhoubné monstrum.“

Beatrice: „Protože použil mrtvolu zločince, ne? Já se s královnou setkala – je to milá, kultivovaná dáma. Její mrtvola by určitě byla sugescím mnohem přístupnější.“

Mary: „Jemináčku, ať vás neslyší paní Pooleová! Nad postelí jí visí obrázek královny. Kde myslíte, že bychom sháněly novou hospodyní?“

Diana: „My přece víme, že po otci pořád máš ty jeho zápisníky. Máš je schované v zásuvce komody, pod spodničkami.“

Justine: „Nemůžu uvěřit, že jste se mi hrabaly ve věcech!“

Catherine: „Nezapomínej, že se bavíme o Dianě. Jsem si jistá, že má prolezlé všechny naše zásuvky. Tobě sice prádlo nebere, protože by jí bylo velké, ale mně třeba v jednom kuse chybí ponožky –“

Helen: „Plán C – Catherine vytvoří armádu zvířecích lidí a s nimi pak začneme terorizovat Londýn.“

Mary: „A jak nám tohle pomůže ke světovládě?“

Helen: „To jsem ještě nedomyslela. Spíš jsem si říkala, že by to mohla být legrace. Jen si to představte, udělat koňské lidi a psí lidi a krysí lidi –“

Diana: „Hm, co ty na to, Cat?“

Catherine: „No, nevím. Na jednu stranu by to bylo fajn, kdyby nás bylo víc. Na druhou stranu si myslím, že ani jedna z vás nechápe, v jaké jsme já a Justine pozici. Vy jste se aspoň narodily, kdežto nás vytvořili uměle. Opravdu chceme – takhle vyrábět živé bytosti? Chceme vytvářet monstra, jako naši otcové? Ačkoli uznávám, že vyrábět zvířecí lidi zní jednoduše – technicky vzato je to snazší než míchání jedů a protijedů nebo ožívování mrtvol. Nakonec jde jen o to přisít k sobě kusy různých těl. To bychom zvládly všechny.“

Justine: „Ale proč něco takového dělat? Mohly bychom tím zlepšit společnost?“

Helen: „Když budeme chtít, tak určitě. O všem by mohla rozhodovat Mary. S jejím smyslem pro pořádek a logiku, umíš si představit, jaká by zavedla rozumná pravidla? Přinejmenším vlaky by začaly jezdit včas.“

Justine: „Možná že ve jménu vyššího dobra bychom to udělat mohly. Vyčistily bychom East End, hlavně ty údesné čtvrti okolo Whitechapu. A našly bychom dětem ze sirotčinců domovy a sehnaly pořádnou práci ženským, co se producují v ulicích...“

Helen: „Vidíš? Neříkám, že musíme celou dobu plánovat, jak převzít světovládu. Taky mám jiné věci na práci. Ale připadá mi, že bychom o tom měly začít vážně přemýšlet.“

Diana: „Helen se jenom snaží být realistická. Všechny víme, že jednou se to stane a že po nás půjdou. Nakonec se někdo objeví, kdo nás bude chtít pronásledovat – ať už vědci, policie anebo jiné stvůry. Tak proč bychom neměly být o krok rychlejší?“

Helen: „A i když se mnou teď třeba nesouhlasíte, jednou přijde den, kdy každá z vás, možná kromě Mary, zatouží po dětech. A budete si přát, aby v tomhle světě byly v bezpečí, a potom pochopíte, že přišel čas, abychom to vzaly do vlastních rukou. Však uvidíte.“

Možná má pravdu. Někdy si říkám, že by bylo pěkné nebýt pořád jen sama s kočkami, ale mít svoji vlastní dcerušku.

XI. Proč jsem tyhle poznámky sepsala

Jednou bych ráda napsala knížku, která nebude ani o Ricku Chambersovi ani o Astarté. Knižku, jakou by klidně mohla napsat George Eliotová, o životě na malém městě a o lidech v něm, o jejich řevnivosti a ambicích, knížku, v níž bych vyličila jedinečné okamžiky jejich životů. Jaké to je, když se zamilují do nepravé osoby, anebo do pravé, ale v nepravý čas, nebo když přijdou o živnost, na které závisí jejich blahobyt. Knižku o falešných nadějích. Víte, co myslím, zkrátka velkou literaturu.

Jenže já sama jsem nic z toho nezažila. Všechno, co znám, se týká jen nás, stvůr.

A tak jsem se rozhodla, že napíšu o nás. Jenom takovou črtu, žádné veledílo o výpravě hrdinného Angličana do srdce temného kontinentu ani o modle s rubínovými očima. Nic o Jeskyních Zkázky. Jen o nás, jak spolu sedíme a povídáme si. Příběh, jaký by mohla napsat George Eliotová.

Svým specifickým způsobem vedeme stejně obyčejné životy jako obyvatelé malého městečka. Ráno vstaneme a useteleme si, tedy až na Dianu. Nasnídáme se (pro Mary toast a vajíčka, spařený tuřín pro Justine, pro mne syrové kuře, pro Beatrice šálek mechové vody). Potom si Justine a Mary jdou po své práci a Beatrice vyrazí na pomoc paní Pooleové, která našla ve spíži myši. (Chudinka Beatrice tyhle své de-ratizační povinnosti upřímně nesnáší. Ale pro myši je to určitě lehčí smrt, než kdyby skončily ve spárech Alfy.) Já se uvelebím ve svém chintzovém ušáku s růžemi a pustím se do nové kapitoly. Odpoledne Mary vyřídí pochůzky a zaplatí účty, Diana vstane a poběží do divadla, Beatrice a Justine si zahrají svoji šachovou partii a já paní Pooleové pomůžu s leštěním stříbra.

Budeme si společně lámat hlavu, kde vzít peníze na letní šaty, jak upéct koláč z posledního vajíčka, jak to, že zůstaly otevřené dveře na dvorek, co provedeme s kapajícím kohoutkem, jestli letos uzrají třešně na stromě v naší zahradě a co si počít s tím, že stárneme. Myslím, že George Eliotová by z toho dokázala něco vytěžit, co říkáte?

XII. Žádost o členství

Včera mi přišel dopis. „Drahá slečno Moreauová,“ začíná.

„Má přítelkyně, choť Jonathana Harkera (dívčím jménem Mina Murrayová), mi poradila, abych Vám napsala. Ještě před měsícem jsem žila v ústavu pro choromyslné ve Wittenbergu, kde jsem pečovala o svoji matku, jejíž tělesné zdraví i přičetnost byly podlomeny v důsledku jistých pokusů s krevními transfuzemi. Prováděl je na ní můj otec, profesor Abraham Van Helsing, jehož práce Vám možná bude známa z řady odborných časopisů. Mé vlastní zdraví utrpělo, ještě když jsem byla v matčině děloze, neboť otec při svém výzkumu nebral ohledy na její stav.

Trpím přecitlivělostí sluchu, světloplachostí a odporem k silným pachovým vjemům a také trvalou chudokrevností a řadou dalších symptomů, které Vám na vyžádání mohu detailněji přiblížit. Nyní, když moje matka zemřela, nemohu se nikterak přimět, abych žila se svým otcem, a tak poslední měsíc bydlím u přátel a po penzionech. Nemám samostatný příjem, ale trochu peněz si vydělám hodinami zpěvu a hry na klavír. Paní Harkerová mi vylíčila, jaký klub jste v Londýně založily pro dcery šílených vědátorů, a já bych ráda věděla, zda mne můj původ a životní osudy mohou opravňovat k tomu, abyste mne mezi sebe přijaly. Ve své situaci bych vděčně uvítala dobrý domov, jakož i společnost spřízněných duší.

V úctě,

Lucinda Van Helsingová

Justine: „No jistěže. Honem té drahé chudince napiš, ať přijde.“

Mary: „Uděláme jí pokoj z knihovny a knížky přestěhujeme do salonku. Pár polic se vejde i do chodby. Hned začnu šít pořádné závěsy, aby jí dovnitř nešlo moc světla.“

Diana: „To bude hned hezčí, když tu bude hrát hudba. Někdy tu bývá tak mrtvolné ticho. Tak mě napadá, jestli náš klavír nepotřebuje naladit?“

Paní Pooleová: „O tom profesoru Van Helsingovi jsem slyšela příšerné věci. Prý zabil děvče tak, že mu probodl srdce kůlem!“

Beatrice: „To je přece strašné! Jak může společnost něco takového dovolit?“

Helen: „Můj názor znáte – čím víc nás bude, tím lépe. Takže, nějaké námítky? Nezapomeňte, že rozhodnutí musí být jednomyslné.“ Všechny vrtíme hlavou. „Výborně, tak ji napiš, Cat. My s Lédou už půjdeme. Musíme se připravit na Valpuržinu noc – v ateliéru se chystá večírek. A znáte umělce, jaký nadělají nepředstavitelný nepořádek. Ani armáda satyrů proti nim nic není. Neviděla jste naše deštníky, paní Pooleová? Pojedeme autobusem, zdá se mi, že začíná pršet.“

„Zítřka jí napíšu,“ přikývnu. „Bude to pěkné, mít v klubu nový přírůstek.“

A pak už jen sedíme u krbu, čteme si, malujeme a vyšíváme. Zkrátka jako úplně normální stvůry.

Poprvé vydáno v online časopise Strange Horizons v lednu roku 2010.

Přeložila Jůka Cardová

Ilustroval Dominik Petr

MEDAILONEK

THEODORA GOSSOVÁ

Američanka maďarského původu (nar. 1968). Kritikou i čtenáři je ceněna především pro svůj vypravěčský talent jakoby přirozeně navazující na dávné umění lidových příběhů a balad. Její práce jsou povětšinou ukázkou neobyčejného citu pro příběh, jenž umí nejen pohlédit po duši, ale také pokládat zne-pokojivé a provokativní otázky. Kratší práce fantastického žánru publikuje od roku 2002 a dodnes jich vydala několik desítek v plejádě různých žánrových publikací, aniž by snad některé z nich dávala přednost. Za zmínku stojí například povídky „Pip and the Fairies“ (Pip a skřítky, 2005, česky Trochu divné kusy 2/Laser-books 2006) či „Singing of Mount Abora“ (2007), za kterou si vysloužila Světovou cenu žánru fantasy. Sebrány byly doposud v jediné obsáhlejší sbírce pod názvem **In the Forest of Forgetting** (2006). Ve spolupráci s Deliou Shermanovou sestavila zajímavou antologii **Interfictions: An Anthology of Interstitial Writing** (2007), do níž společně shromáždily příběhy z neztetelných hranic mezi žánry. Námi aktuálně zveřejněnou povídku po mnoha letech využila jako drobný základ svého úspěšného debutového románu **The Strange Case of the Alchemist's Daughter** (2017), za který si vysloužila nominaci na ceny Nebula a Locus. Pokračování tvoří obsáhlý román **European Travel for the Monstrous Gentlewoman** (2018). Obě knihy chystá k českému vydání nakladatelství Argo.